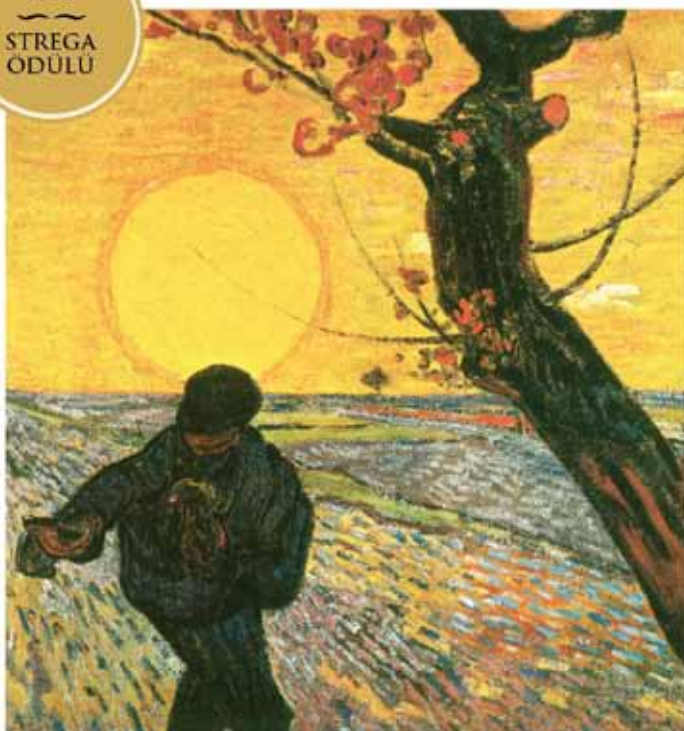

CESARE PAVESE

TEPELERDEKİ
ŞEYTAN

1950
STREGA
ÖDÜLÜ

ROMAN

Çeviri: EGEMEN BERKÖZ

♥
CAN

2.
BASKI

CESARE PAVESE
TEPELERDEKİ
ŞEYTAN

Il diavolo sulle colline, Cesare Pavese

© 1949, 1961, 1974, 1997, Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino

© 2000, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2000

2. basım: Mart 2013

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-8440-34-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

CESARE PAVESE
TEPELERDEKİ
ŞEYTAN

ROMAN

1950 STREGA ÖDÜLÜ

İtalyanca aslından çeviren

Egemen Berköz

Cesare Pavese'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Tepedeki Ev, 1995

Yoldaş, 1996

Leuko ile Söyleşiler, 1996

Ay ve Şenlik Ateşleri, 1997

Senin Köylerin, 1998

Güzel Yaz, 1998

Yalnız Kadınlar Arasında, 1998

Ağustosta Tatil, 1999

Yaşama Uğraşı (1935-1950), 2000

CESARE PAVESE, 9 Eylül 1908'de Torino yakınlarında, Santo Stefano Belbo köyünde doğdu. Ailesiyle birlikte yaz aylarını bu köydeki çiftliklerinde geçirdiği için bu köy ve çevresindeki kırlar, tepeler Cesare Pavese'nin ilk şiirlerine ve olgunluk döneminin en başarılı romanı olan *Ay ve Şenlik Ateşleri*'ne esin kaynağı oldu. Pavese, Torino Üniversitesi'nde edebiyat okudu. İngiliz ve Amerikan edebiyatıyla yakından ilgilendi. 1933 yılında kurulan Einaudi Yayınevi'nde görev aldı, anti-faşist çalışmaları yüzünden 1935'te tutuklandı, bir yıl hapis yattı. 1950 yılında yazarlık hayatının doruğuna ulaştı, ama özel hayatında yalnız ve bunalımlıydı. 1950 yılında Strega Ödülü'nü aldıktan sonra Torino'da bütün özel kâğıtlarını yok etti ve bir otel odasında uyku hapı alarak yaşamına son verdi.

EGEMEN BERKÖZ, 1941'de Karadeniz Ereğlisi'nde doğdu. 1963'te Ankara Üniversitesi, DTCF, İtalyan Filolojisi bölümünü bitirdi. Arkın Yayınevi'nin çıkardığı *Cumhuriyet Ansiklopedisi*'nde (1968-1970), ardından 27 yıl reklam sektöründe çalıştı. *Cumhuriyet* gazetesi için "Dünya Klasikleri Dizisi"ni hazırladı (1998-2001), gazetenin kültür sayfasını yönetti (2001-2009), şimdi Cumhuriyet Kitapları'nda editör. Michelangelo Antonioni, Carlo Collodi, Rudyard Kipling, Federico Fellini - Tonino Guerra, Cesare Pavese, Salvatore Quasimodo, Dario Fo - Franca Rame, Eugenio Montale, Cesare Pavese, Luigi Pirandello gibi yazarların yapıtlarını dilimize kazandırdı.

I

Çok gençtik. O yıl neredeyse hiç uyumadım. Ama benden de az uyuyan bir arkadaşım vardı, bazı sabahlar ilk trenlerin kalktığı saatte istasyonun önünde dolaştığı görülürdü. Onu gecenin geç saatlerinde büyük kapıda bırakırdık; Pieretto bir tur daha atar, güneşin doğuşunu seyreder, kahvesini içerdi. İşte şimdi çöpçülerle bisikletlilerin uykulu yüzlerini inceliyor. Gece konuştuklarımızı o da anımsamıyordu; üstüne bir de sabahlayınca hepsi uçup gitmişti. Sakin sakin, “Geç oldu, yatmaya gidiyorum,” dedi.

Peşimize takılanlardan biri, bu saatte ne yaptığımızı anlayamıyordu; sinemalardaki filmler bitmiş, paralar suyunu çekmiş, meyhaneler kapanmış, söz tükenmişti artık. O da bizimle birlikte banklarda oturuyor, fısıldaşmalarımızı, katıla katıla gülmelerimizi dinliyor, gidip kızları uyandırma ya da tepelerde güneşin doğuşunu bekleme düşüncesiyle heyecanlanıyor, sonra bizim havamız değişiverince bocalıyor ve eve dönmeye karar veriyordu. Ertesi gün de gelip, “Sonra ne yaptınız?” diye soruyordu. Ona ne diyebilirdik ki? Bir sarhoşu dinlemiş, onun duvar afişlerini yırtmasını izlemiş, pazaryerinde dolaşmış, cadelerden geçen koyun sürüleri görmüştük. O zaman Pieretto, “Bir kadınla tanıştık,” diyordu.

Beriki inanmıyor, ama yine de kararsız kalıyordu.

“Bu işler çaba ister,” diyordu Pieretto. “Balkonunun altından defalarca geçmelisin. Bütün gece boyunca, o bunun farkındadır. Önceden tanışmış olmak gerekmez, onun kanında vardır bu. Sonunda bir an gelir ki artık dayanamaz, yatağından fırlar ve sana pencerenin panjur-larını açar. Sen de merdiveni dayarsın ve...”

Ama aramızda kadınlardan pek de hoşlanarak söz etmezdik. En azından, ciddi konuşurken. Ne Pieretto, ne de Oreste bana kendileriyle ilgili her şeyi anlatırlardı. Bunun için seviyordum onları. Henüz sıra, insanları birbirinden ayıran kadınlara gelmemiştir. Şimdilik yalnızca bu dünyadan, yağmurdan ve güneşten söz ediyorduk ve gidip uyumak bize gerçekten zaman kaybı gibi geliyordu, bu da hoşumuza gidiyordu.

O yıl bir gece Po kıyısındaki bulvarda bir bankın üzerinde oturuyorduk. Oreste, homurdanır gibi, “Gidip yatalım,” demiştir.

“Otur oturduğün yerde,” demiştik biz de, “yazı niçin harcamak istiyorsun? Tek gözün açık uyuyamaz mısın?”

Oreste, yanağını bankın arkalığına dayayıp kısıp gözlerini bize dikti.

“Kentte insan asla uyumamalı,” dedim. “Her zaman aydınlık, gündüz gibi. İnsan her gece bir şey yapmalı.”

“Çünkü çocuksunuz,” dedi Pieretto, “çocuksunuz ve gözünüz doymuyor.”

“Sen nesen?” dedim. “Yaşlı mı?”

Oreste birden ayağa fırladı: “Yaşlılar hiç uyumazmış diyorlar. Biz bütün gece dolaşıyoruz. Uyuyan kim, bilmek isterdim.”

Pieretto sırtıyordu.

“Ne var?” dedim, sakınarak.

“Uyumak için önce kadın ister,” dedi Pieretto. “İşte siz de, yaşlılar da bu yüzden uyumuyorsunuz.”

“Olabilir,” diye homurdandı Oreste, “ama yine de uykudan ölüyorum.”

Pieretto, “Sen kentli değilsin,” dedi. “Senin gibiler için gecenin hâlâ bir tek anlamı var, o eski anlamı. Sokak köpeğinden farkın yok ya da tavuktan.”

Saat gecenin ikisini geçmişti. Po’nun ilerisindeki tepe ışıldıyordu. Hava serin, neredeyse soğuktu.

Kalkıp merkeze doğru yürüdük. Ben, Pieretto’nun hep işin içinden sıyrıлма ve bize saf olduğumuzu söyleme konusundaki garip yeteneğini düşünüp duruyordum. Ne Oreste’nin ne de benim, örneğin, kadınları düşünerek uykumuzun kaçtığı vardı. Kim bilir kaçınıcı kez kendi kendime, Pieretto, Torino’ya gelmeden önce ne tür bir yaşam sürmüş olabilir acaba, diye sordum.

İstasyonun küçük bahçesindeki bankların üzerinde, o alçak ağaçların cılız gölgesinde, iki dilenci, ağızları açık uyuyordu. Ceketsizdiler, saçları sakalları kıvrıkcıktı, Çingene’ye benziyorlardı. Biraz ileride tuvaletler vardı ve gece her ne kadar taptaze yaz kokuyorsa da, orayı ağır ve keskin bir koku sarmıştı; uzun güneşli bir yaz gününün kargaşasının ve gürültüsünün, erimiş asfaltın, koşuşan kalabalığın ter kokusu. Akşama doğru o bankların üstünde –Torino’nun göbeğinde küçük bir vahadır orası– fahişeler, insandan kaçanlar, seyyar satıcılar, düşkünler oturr hep, sıkılır, bekler, yaşlanırlar. Ne beklerler? “Büyük bir şey beklerler,” diyordu Pieretto, “kentnin yıkılmasını, kıyameti.” Arada sırada bir yaz fırtınası onları oradan kovalar ve her şeyi yıkıp geçer.

O gece o iki adam ölü gibi uyuyordu. Issız alanda birkaç ışıklı tabela hâlâ göze çarpıyor, zaman zaman iki ölünün üstüne ışıkları düşüyordu. “İşini bilen insanlar bunlar,” dedi Oreste. “Ne yapmamız gerektiğini gösteriyorlar bize.”

Gitmek için davrandı.

“Bizimle gel,” dedi Pieretto, “evde seni bekleyen yok nasıl olsa.”

“Sizin gittiğiniz yerde de sizi bekleyen yok,” dedi Oreste, ama yine de bizimle kaldı.

Revakların altından yürüdük. “O ikisi var ya,” dedim alçak sesle. “Alanda, güneşin ilk ışıklarıyla uyanmak güzel olmalı.”

Pieretto görüş belirtmedi.

“Nereye gidiyoruz?” dedim birden durup.

Pieretto birkaç adım ilerledikten sonra durdu.

“Bir yerlere gidelim gitmesine,” dedim, “ama her yer kapalı. İn cin top oynuyor. Sorarım size, bu kadar ışık neye yarıyor?”

Pieretto, “Ya sen neye yarıyorsun?” demedi her zamanki gibi, ama homurdandı: “Tepeye gidelim ister misin?”

“Uzak,” dedim.

“Uzak, ama çok güzel kokuyor,” dedi o da.

Geniş bulvardan indik; köprünün üstünden geçerken üşüdüm; sonra tanıdık mahallelerden çıkmak amacıyla hızlı adımlarla yokuşa vurduk. Nemli, karanlık, ay-sız bir geceydi; ateşböcekleri yanıp sönüyordu. Biraz sonra, ter içinde, yavaşladık. Yürürken, kendimizden söz ediyorduk. Coşkuyla konuşuyor, Oreste’yi de konuşmanın içine çekiyorduk; o yolları daha önceleri şarapla kanımız ısınmış olarak ya da arkadaşlarla ateşli bir coşkuyla geçmiştik; ama şöyle ya da böyle, önemi yoktu, gitmek, tırmanmak, koca tepeyi ayaklarımızın altında duyumsamak için bahaneydi her şey. Kırkların, duvarların, demir parmaklıklı villaların arasından geçiyor, asfalt ve orman kokusunu içimize çekiyorduk.

“Benim için saksıdaki bir çiçekten farkı yok,” dedi Pieretto.

Garip gelecek, ama tepeye kadar hiç çıkmamıştık,

en azından o yoldan. Yolun düzleştiği bir aralık, bir geçiş yeri, bir kayalık filan olmalıydı, son bir çiti geçince ovaya bakan bir sekide buluruz kendimizi diye düşünüyordum ben. Gündüz, tepelerdeki başka yerlerden, Superga'dan, Pino'dan bakmıştık ovaya. Oreste, o sivri tepeler denizinin ufkunda, belirsiz ve ormanlık gölgeler arasında, bize köyünü göstermişti.

“Gerçekten geç oldu,” dedi Oreste. “Eskiden oturacak yer doluydu burası.”

“Belli bir saatte kapıyorlar,” dedi Pieretto. “Ama içeridekiler kafa çekip eğlenmeyi sürdürüyorlar.”

“Tepeye yazın gelmeye değer doğrusu,” dedim, “kapıları pencereleri kapayıp âlem yapmak için.”

“Çimenli bir bahçeleri olsa gerek,” dedi Oreste. “Herhalde dışarıda uyuyorlardır.”

“Bir yerden sonra bahçeler de bitiyor,” dedim. “Orman ve bağlar başlıyor.”

Oreste homurdandı. Pieretto'ya dedim ki: “Sen kırları tanımıyorsun. Bütün gece dolaşıyorsun, ama kırları tanımıyorsun.”

Pieretto yanıt vermedi. Ara sıra, kim bilir nerede, bir köpek havlıyordu.

Bir dönemeçte, “Artık dursak,” dedi Oreste.

Pieretto düşüncelerinden sıyrıldı. “Tavşanlarla yılanlar da toprakaltına çekildiler artık,” dedi çabuk çabuk konuşarak, “gelen geçenden korkuyorlar. Havada benzin kokusu var. O hayran olduğunuz kırlar nerede acaba?”

Vahşi bir tavırla bana saldırdı. “Birini ormanın içinde boğazlasalardı,” dedi o kendine özgü kesin konuşmasıyla, “gerçekten olağanüstü bir şey mi olacağını sanıyorsun? Ölünün çevresinde ağustosböceklerinin susacağını, biriken kan gölünün bir tükürükten fazla değerini mi sanıyorsun?”

Onun sözünü bitirmesini bekleyen Oreste yüzünü

buruřturarak tükürdü. “Dikkat, yukarıdan bir otomobil geliyor,” dedi sonra.

Yavaş ve sessiz, büyük bir otomobil belirdi. Üstü açık, rengi mat yeşildi. Yine sessiz ve uysal, durdu. Yarısı ağaçların altında, karanlıkta kalmıştı. şaşkın bir biçimde bakakaldık.

“Farları sönük,” dedi Oreste.

İçinde bir çift olmalı, diye düşündüm. Buradan uzakta, kayalık geçitte olmayı, kimseyle karşılaşmamayı isterdim. Niçin o harika şeyleriyle Torino’ya doğru bastırıp gitmiyorlar; niçin bizi burada, kırlarımızda yalnız bırakmıyorlardı?

Oreste, başı öne eğik, “Yürüyelim,” dedi.

Otomobilin yanından geçerken, fısıltılar, hışırtılar, belki gülüşmeler duyacağımı sanıyordum, ama direksiyonda oturan bir adam gördüm yalnızca, arkaya yaslanmış, başı arkaya düşmüş genç bir adam.

“Ölüye benziyor,” dedi Pieretto.

Oreste gölgeden çıkmıştı bile. Ağustosböceklerinin cırıltılarının altında ilerledik; ağaçların altında attığım o birkaç adımda kafamdan belki binlerce şey geçti. Dönmeye cesaret edemiyordum. Pieretto yanımda susuyordu. Gerilim dayanılmaz bir durum almıştı. Durdum.

“Olanaksız,” dedim. “O adam uyumuyor.”

“Neden korkuyorsun?” dedi Pieretto.

“Onu gördün mü?”

“Uyuyordu.”

“Kimse hareket halindeki bir otomobilde o biçimde uyumaz,” dedim. Kulaklarımda hâlâ Pieretto’nun öfkeli çıkışı vardı. “Ya biri geçseydi.” Dönüp ağaçların gölgesindeki karanlık dönemece baktık. Yoldan, kendi kendine yanan bir sigara gibi, yanıp sönerek bir ateşböceği geçti.

“Hareket edecek mi, dinleyelim bakalım.”

Pieretto, öyle bir otomobili olanın canının istediğini

yapabileceğini, durup yıldızlara bakabileceğini söyledi. Kulak kesilip dinledim. “Belki bizi görmüştür.”

“Bakalım yanıt verecek mi?” dedi Oreste ve bir nara attı. Bir boğanın böğürmesi gibi hayvansı ve yırtıcı bir böğürtü tutturdu, sesi yeri göğü sardı, sonra bir sarhoş kahkahasıyla sönüp bitti. Salladığım tekmeden kenara sıçrayarak kurtuldu Oreste. Hepimiz kulak kesilip dinledik. O köpek yine uluyordu, ağustosböcekleriye ürkmüşlerdi, susuyorlardı. Ses yoktu. Oreste çılgınlığını yinelemek için ağzını açtı. Pieretto, “Hadi,” dedi.

Bu kez, uzun uzun, bitirip bitirip yeniden başlayarak, ikisi birden uludular. Böyle bir sesin, gece bir farın ışığı gibi, her yere ulaştığını, yamaçlara, patıkların sonuna, gölgeli kuytulara, inlerin içine, bitkilerin köklerine kadar girdiğini ve her şeyi titrettiğini düşününce, tüyletim ürperdi.

O köpek yine delirdi. Gözlerimizi dönemece dikip dinledik. Bir otomobil kapısının çarpılarak kapandığını duyduğumuzda, “Korkudan ölmüş olmalı,” demek üzereydim. Oreste kulağıma, “Şimdi trafik polisi gelecek,” dedi. Gözümüz ağaçlara dikili, bekledik. Ama bir süre hiçbir şey olmadı. Köpek artık susmuştu, yıldızların altında, her yanda ağustosböceklerinin sesi duyuluyordu yalnızca. Gözlerimizi o gölgeden ayırmadan bekliyorduk.

“Gidelim,” dedim, “üç kişiyiz.”

II

Onu, yüzü ellerinin arasında, otomobilinin yan basamağına oturmuş bulduk. Hiç kımıldamıyordu. Tehlikeli bir hayvanla karşılaşmış gibi, birkaç adım uzakta durup baktık.

“Kusuyor mu dersin?” dedi Pieretto.

“Şimdi anlarız,” dedi Oreste. Yanına gidip ateşine bakıyormuş gibi elini adamın alnına dayadı. Berikiyse, oyun yapan bir köpek gibi, alnıyla Oreste'nin elini itiyordu. Bir an itişir gibi oldular, sonra kıkırdadıklarını duydum. Oreste döndü.

“Poli bu,” dedi. “Ta kendisi. Villada oturuyorlar.”

Öteki Oreste'nin elini tutuyordu, sudan çıkmış gibi kafasını silkeledi. Bizden birkaç yaş büyük, yakışıklı bir delikanlıydı. Çevresinde mor halkalar olan gözleri şaşkıncıydı. Oreste'nin eline yapışmış halde bize baktı, ama görmüyor gibiydi.

O zaman Oreste, “Milano'da değil miydin?” diye sordu.

“Göç mevsimine daha var,” dedi beriki. “Sincap avına geliyor musun?”

“Coste'de olduğumuzu mu sanıyorsun?” dedi Oreste elini kurtararak. Sonra da otomobile bakarak sordu: “Değiştirdiniz mi?”

“Sarhoşun tekiyle neler konuşuyor?” diye düşündüm. Önceki korkum öfkeye dönüşmüştü. “Niçin bir çukurun dibine atmıyor ki?”

Poli denen çocuk bize bakıyordu. Şaşkın ve üzüntülü gözlerle yattığı yatağın içinden bakan hastalara benziyordu. Hiçbirimiz bu duruma düşmemiştik şimdiye kadar. Yine de, güneş yanığı teniyle otomobile yakışıyordu. Az önce attığımız naralardan utandım.

“Buradan Torino görünmüyor mu?” dedi, heyecanla ayağa kalkıp çevresine bakınarak. “Görünmesi gerek. Torino’yu görmüyor musunuz?”

Kısık, boğuk ve zayıf çıkan sesi bir yana, hemen hemen normal görünüyordu şimdi. Çevresine bakınırken Oreste’ye, “Üç gecedir buradayım,” dedi. “Torino’nun görüldüğü bir yer var. Gelmek ister misiniz? Güzel bir yer.”

Şimdi hep bir ağızdan konuşuyorduk, Oreste burunun dibine sokulup, “Eviden mi kaçtın?” diye sordu.

“Torino’da bekliyorlar beni,” dedi. “Zengin, dayanılmaz insanlar.” Utangaç bir çocuk gibi gülümseyerek bize baktı. “Ne kadar iğrenç bazı insanlar, her şeyi eldivenle yapıyorlar. Çocuklarını ve milyonlarını da.”

Pieretto, biraz uzaktan, kim bilir neler düşünerek bakıyordu.

Beriki sigara çıkarıp herkese tuttu. Sigaralar yumuşak ve kuruydu. Yaktık.

“Beni seninle ve arkadaşlarınla birlikte görseler dalga geçerlerdi,” dedi Poli. “O insanları ekmek beni eğlendiriyor.”

Pieretto yüksek sesle, “Her şeyle eğlenilmez,” dedi.

Poli, “Şaka yapmak hoşuma gidiyor,” dedi. “Sizin de gitmez mi?”

“Zengin biri hakkında kötü konuşabilmek için,” dedi Pieretto, “onun yaptıklarını yapabilmek gerek. Ya da tek kuruş harcamadan yaşamak.”

Bunun üzerine Poli, yıkılmış bir yüzle, “Sahi mi?” dedi. Bunu öyle kaygılı söyledi ki Oreste gülümsemeden edemedi. Beriki hemen kollarını açıp biz de ondan yayanmışız havasıyla omzumıza attı ve çok alçak bir sesle, “Başka bir nedeni var,” dedi.

“Söyle.”

Poli kollarını indirip iç çekti. Gözlerinin derinliğinden, gururu kırılmış gibi bakıyordu bize, şimdi daha da kötü görünüyordu.

“Bu gece kendimi bir Tanrı gibi duyumsuyorum,” dedi.

Kimse gülmedi. Bir an sessizlik oldu, sonra Oreste’den bir öneri geldi: “Torino’yu görmeye gidelim.”

Yokuştan inip bir dönemeçteki sekiye geldik. Aşağıda Torino’nun ışıkları yansılanıyordu. Sekinin tam ucunda durduk. Poli, kolu Oreste’nin omzunda, ışık denizine baktı. Sonra sigarasını attı, hâlâ bakıyordu.

“Pekâlâ. Ne yapıyoruz?” dedi Oreste.

“İnsan ne kadar küçük,” dedi Poli. “Eğri büğrü sokaklar, avlular, bacalar. Buradan bakınca bir yıldız denizine benziyor. İnsan içinde olunca farkına bile varmıyor.”

Pieretto birkaç adım geri çekildi. Bir çalılığı sularken bağırdı: “Siz bizimle dalga geçiyorsunuz.”

Poli sakindi: “Karşıtlığı severim. Yalnızca karşıtlıklarda insan kendini daha güçlü hissediyor, bedenine üstün geldiğini düşünüyor. Düş kurmuyorum.”

“Kim kuruyor ki?” dedi Oreste.

Beriki gözlerini kaldırıp gülümsedi. “Kim mi? Herkes. O evlerde uyuyan kim varsa. Kendilerinin bir şey olduğunu sanıyorlar, düşler görüyorlar, uyanıyorlar, sevişiyorlar, ‘ben filancaym ve öteki falanca’ ve tersine...”

“Tersine ne?” dedi Pieretto yaklaşarak.

Sözü kesilen Poli, arkasını getiremedi. Lafını ararken parmaklarını çıtlattı.

“Yaşamın sıkıcı olduğunu söylüyordun,” dedi Oreste.

“Biz neyse yaşam da o,” dedi Pieretto.

“Oturalım,” dedi Poli. Hiç sarhoşa benzemiyordu. O sıkıntılı gözlerinin de, ipek gömleği, el sıkışı, güzel otomobili gibi olduğuna inanmaya başladım; onun için alışılmış, ondan ayrı düşünülemez şeylerdi.

Öylece otların üzerine oturup biraz çene çaldık. Onlar konuşurken ben ağustosböceklerini dinliyordum. Poli, Pieretto'nun iğnelemelerine aldırılmaz görünüyor, neden üç gecedir Torino'dan ve insanlardan kaçtığını açıklıyordu ona; bazı otellerden, önemli kişilerden, metreslerden söz etti. Pieretto giderek heyecanlanıp dediklerini onayladıkça, ben soğuyordum adamdan, safın biri olduğuna inanmaya başlamıştım. Otomobilin durduğu ve birilerinin içeride seviştiğini düşündüğüm sıradaki ruh durumundaydım yine.

Birden, “Sabaha kadar Torino konuşmak için, Torino'dan uzaklaştığımızı değdi doğrusu,” dedim.

“Gerçekten,” dedi Oreste, ayağa fırlayarak. “Eve gidelim, yarın iş var.”

Poli kalktı, arkasından da Pieretto. “Gelmiyor musun?” dediler.

Otomobile doğru giderken Oreste'yle biraz geride kaldım ve Poli'nin kim olduğunu sordum. Onların oralar da toprakları olduğunu söyledi; büyük bir villa, koca bir tepe. “Çocukken köye gelirdi, kaç kez birlikte ava gitmişizdir. O zaman da ipsizin biriydi, ama bu kadar içmiyordu.”

Poli'ye seslendi: “Bu yıl Greppo'ya gidecek misiniz?”

Poli, Pieretto ile tartışmasını bitirdikten sonra döndü.

“Babam geçen yıl beni oraya kapatmış, otomobili de vermemişti,” dedi. “İnsanların garip düşünceleri var. Ayırmak istiyordu beni... Neden? Yine gider miyim bilmem. Orada bir gün geçirmek güzel olabilirdi, daha fazla değil. Birkaç arkadaş ve birkaç plakla birlikte.”

*XX. yüzyılın unutulmaz
yazarı Cesare Pavese, yazdığı
her satırla okurlarına kendi
acı meyvesini, şiirini ve
melankolisini armağan etmişti.*

Tepelerdeki Şeytan, İtalyan edebiyatının şüphesiz en büyük yazarlarından biri olan Pavese'nin gençliğini geçirdiği kırsal bölgelerde geçen ve yazarın kendi yaşadıklarından izler de taşıyan bir roman.

Hayatlarının belki de en son tasasız ve eğlenceli yazını geçirdiklerinin farkına varan üniversiteli üç genç, varlıklı, uçarı ve eğlence düşkünü Poli ile tanıştıklarında bambaşka bir dünyaya adım atarlar. Poli'nin, ahlak düşünlüğü ve sınır tanımayan bir bencillik üzerine kurulu hayatı, yozlaşmış dünyası, farklı arkadaşları ve ilişkileri, hayatlarının geçiş döneminde olan bu üç genci adeta büyüler. Ancak, her mevsim gibi o yaz da sona erecektir.

Cesare Pavese, masumiyetin kaybedilen değil, farklı şartlarda farklı algılanabilen bir kavram olduğunun altını çiziyor. Kuzey İtalya kırsallarının, köy ve kasabalarının rüyalı atmosferinde, her insanın yıkılma açık, her prensibin bozulmaya meyilli, her manzarasının anlamını yitirmeye yatkın oluşuyla yüzleştiriyor okuru.

Kapak resmi: VINCENT VAN GOGH

ISBN 978-975-8440-34-4

9 789758 440344